

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Ratio postremò proposita magis explicatur & confirmatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ejus dirumpi, & membratim quodammodo convelli, non sine diro cruciatu, & multiplicis experientia doloris. In quem etiam sensum, sic eum locum legit S. Augustinus: *Convulsa sunt compages cordis mei.*

Audiat hic denique S. Bernardus: cujus præclara sententia, tamen propriè de homine peccatore in extremis constituto prolata, ipsa tamen materiæ affinitate apprimè convenit in rem nostram. *Quomodo (inquit) sub unius hora serm. 38. ex articulo, revocari posse estimant omnia anima membra, cujus partia. concupiscentia & desideria per totum mundum sparsa sunt, & ubique trrarum velut quodam visco tenentur? Vides hinc consentaneè antedictis, nostras cupiditates affectionesve distortas, esse quasi quædam animæ membra, aut cordis articulos; easdemq; miseram animam velut in diversa distrahere; & dum hæc, sub suum è corpore discessum, nititur se ipsam quodammodo ad se colligere, difficillimè revocare se, neque ab ijs rebus, quibus velut quodam tenaci visco illigata sit, nisi cum acerbo doloris sensu divelli posse.*

Confirmabit hæc, Annæi Senecæ, relatu digna, atque huic loco, quantum arbitror, non inopportuna sententia: qui universè de istis agens, qui suas domare cupiditates negligant: *Quot cupiditatibus, inquit, tot crucibus distrahuntur. De vit. beat. Ubi & crucis nomen observes; & distrahendi verbum, quod c. 19. eam velut artuum cordis, membrorumq; animi divulsionem, & quasi discerptionem significat, de qua mox dicam expressius.*

§. 3.

Ratio postremò proposita magis explicatur, & confirmatur.

Sed placet rem omnem Guigonis Carthusiani, ejus Ordinis quinti Generalis (cujus ex litteris ad se transmissis ignitas quasdam divini amoris scintillas percepisse sese testaba-

Ep. 11. stabatur S. Bernardus) sententiâ quadam, ex ejus meditationibus desumptâ, confirmare. *Ecce huic corpori immixtus (inquit) satis miser eras: omnibus enim ejus corruptionibus, usque ad morsum culicis vel serunculi, subiacebas. Non suffecit tibi. Immiscuisti enim te alijs quasi corporibus, opinioni boninum, admirationi, amori, honori, timori, & similibus: & sicut ex corporis, ita ex horum lesione, dolore afficeris. Ipsius ligna quibus combureris, tibi adhibuisti. Læditur nempe honor tuus, cum contemneris; sic de cæteris. Ita etiam de formis corporum cogita. Sic ille: perappositè in rem nostram. Siquidem res omnes quæ minus rectè à nobis diliguntur, considerat vir pius tanquam totidem corpora, quibus sese quasi obvolvitur anima, dum illis amore inordinato adhaerescit. Ac quemadmodum hominis anima, eò quòd corpori illigata atque conferta est, omnibus subjacet illius arumnis atque incommodis, quæ nempe necesse est ab illo ad animam, ob intimam ejus cum suo corpore copulationem, consensionem quadam pertinere: ita cum res istas, alioqui extra se politas, opes, gloriam, opinionem hominum, & alia ejusmodi, ipsa per amorem inconsultò sibi adjunxerit, & quodammodo concorporaverit; naturali quâdam consequentiâ fieri, ut si horum quidpiam detrimentum aliquod accipiat, si lædatur honor, offendatur existimatio, ipsam quoque animam inde affici lædive oporteat; eòque pluribus offensionibus subjacere, quò pluribus ejusmodi ceu corporibus improvidâ sese consortione copulaverit. Ex quo in rem presentem istud denique conficitur: quòd velut animæ à corpore suo separatio, mors est; quæ utique non potest absque magno dolore contingere: ita cum ab ijs divellendus est animus, quibus velut pluribus superinductis corporibus sese voluntate conjunxerit; exinde oporteat totidem quasi mortem effici. Ut vel sic verum sit, istud Thauleri pronuntiatum: Eum, qui studium sese vincendi neglexerit in vita*

sub animæ exitum tot perferre mortes, quot in se affectus minus domitor habuerit.

Cæterum ex Guigone desumptam, atque à nobis hic propositam, philosophandi rationem, adverto denique etiam Augustini dictis consentaneam esse. Quippe qui in Libris de Libero arbitrio, de rebus istis quæ aliquando amittendæ sunt differens, earum possessorem admonet: *ne eis amore conglutinetur, neque velut membra animi sui faciat, quod sit amando; ne cum refecari ceperint, eum cruciatu ac rabe fadent.* Et rursus in quadam ad S. Paulinum epistola ait; Bona ista temporalia, quæ nobis amore usq; incorporata fuerint, cum dimittenda sunt, velut membra præcidi.

L. 1. c. 15.

Ep. 34.

Quæ omnia si à vero sanè non aliena existimentur; exinde colliget prudens asceta, quàm inconsultum sit, ne dicam fatuum, alicujus virtutis ac perfectionis studium negligere: quod in re ipsa non est aliud, quàm ut leviolem tolerabilemq; laborem declines, in eas quas dixi cruces & mortes te induere; & pro cruce Christi, quæ & amanti suavis est, & ipsâ Dominæ societate, ac præclaræ virtutis conscientia, & haustis de cælo solatijs multùm lenitur, & magnam habet apud Deum mercedem repositam; aliam quandam, & per se acerbiolem, & divini solatij vacuum, & si non omnino inf. uctuosam, attamen immenso minus profuturam, adoptare.

In quem itidem sentium Henricus Saiso, æternam Sapientiam in Dialogo, de ejusmodi hominibus ita introducit loquentem: *Putant & conantur cruces effugere, sed in alias præcipites ruunt. Dum enim me, qui sum bonum sempiternum, & suave jugum meum ferre nolunt; permisso justitia mea; multis i. s. q. gravibus premuntur oneribus, & cum pruina timent, caedunt in nivem.* Aut, ut aliâ phrasi dicebat superius à nobis laudatus Cæsar de Bus: *dum crucem*

Dial. c. 6.

Job 6.

L. 6. vit. c. 22.

anam effugere credimus, incidimus in quatuor.

Xyy

CAPUT